

Sevgili Mathieu,
Sevgili Thomas,

Siz küçükken, Noel'de birkaç kez size kitap hediye etmek geçti içimden, mesela bir *Tenten*. Okuduktan sonra beraberce üzerinde konuşabilirdik. *Tenten*'i iyi bilirim, bütün maceralarını birçok kez okudum.

Ama hediye etmedim, zahmet etmeye değmezdi, çünkü okumayı bilmiyordunuz. Asla okuyamayacaksınız. Noel hediyeleriniz hep oyun küpleri ya da küçük arabalar olacak...

Madem Mathieu, topunu almasına yardım edemeyeceğimiz bir yere gitti; madem Thomas, kafası daha da dumanlı biçimde hâlâ dünyada, size yine de bir kitap hediye edeceğim. Sizin için yazdığım kitabı. Unutulmamanız için, engelli kartı üzerinde sadece bir fotoğraf olarak kalmamanız için. Hiçbir zaman dile getirmediklerimi yazmak için. Belki de çektiğim acıları. Çok iyi bir baba olmadım. Çoğu kez size katlanamıyordum, sizi sevmek zordu. Size peygamber sabrı göstermek gerekiyordu, ben de peygamber değilim.

Beraber mutlu olamadığımızdan pişmanlık duyduğumu söylemek ve belki de başarısız bir baba olduğum için sizden özür dilemek için.

Şanssızdık, hem siz hem biz. Gökten indi bahtsızlığımız, buna görünmez kaza denir.

Yakınmaktan vazgeçiyorum.

Nasıl ki bir felaketten bahsedildiğinde üzüntü insanların yüzlerine yansır, engelli çocuklardan bahsedildiğinde de insanların yüzlerinde aynı ifade belirir. Bir kereliğine, sizlerden gülümseyerek söz etmeyi denemek istedim. Beni güldürdünüz, hem de çoğunlukla kasıtlı olarak.

Sayenizde, normal çocukların ebeveynlerine göre avantajlarım vardı. Eğitiminiz ya da mesleki yönelimleriniz hakkında endişe duymadım. Fenci mi, sosyalci mi olacaksınız diye iki arada bir derede kalmadık. İleride ne olacağın konusunda kaygı duymadık, çünkü çabucak anladık ki, hiçbir şey olmayacaksınız.

Özellikle de yıllar boyunca ücretsiz taşıt pulundan yararlandım*. Sayenizde, dev Amerikan arabaları kullanabildim.

* Kalıcı sakatlık kartı verilmiş engelli çocukların ana babaları bedelsiz taşıt pulu alma hakkına sahipti. 1991’de taşıt pulu uygulaması kaldırıldı, yani artık engelli çocuk sahibi olmanın bir anlamı kalmadı.

Thomas on yaşında ilk kez Chevrolet Camaro'ya bindiğinde sor-
duğu gibi soruyor: "Nereye gidiyoruz baba?"

Önceleri cevap veriyordum: "Eve gidiyoruz."

Bir dakika sonra, aynı saflıkla, aynı soruyu soruyor, iletişim
kurmuyor. Onuncu sefer "Nereye gidiyoruz baba?" diye soru-
yor, artık cevap vermiyorum...

Artık nereye gittiğimizi ben de pek bilmiyorum, benim za-
vallı Thomas'm.

Sürükleniyoruz. Duvara toslayacağız.

Engelli bir çocuk, sonra ikincisi. Neden üçüncüsü de olma-
sın...

Bunu beklemiyordum.

Nereye gidiyoruz baba?

Ters yönden otobana gireceğiz.

Alaska'ya gideceğiz. Ayıları seveceğiz. Kendimizi aylara
yedireceğiz.

Mantar toplamaya gideceğiz. Zehirli mantarlar toplayaca-
ğız ve harika bir omlet yapacağız.

Havuzla gideceğiz, büyük trampelden içinde su olmayan
havuza atlayacağız.

Denize gideceğiz. Mont-Saint-Michel'e gideceğiz. Bataklik-
larda gezineceğiz. Batıp gömüleceğiz. Cehenneme gideceğiz.

Thomas istifini bozmadan devam ediyor: "Nereye gidiyo-
ruz baba?" Belki de rekorunu geliştirecek. Yüzüncü kez söyle-
diğinde, artık gerçekten dayanılmaz oluyor. Onunla, insan sıkıl-
mıyor, Thomas art arda espiri patlatma konusunda bir numara.

Anormal bir çocuk sahibi olmaktan hiç korkmamış olanlar el kaldırsın.

Kimse elini kaldırmadı.

Herkes bunu düşünür, tıpkı depremi, dünyanın sonunu, sadece bir kez olacak bir şeyi düşünmek gibi.

Benim dünyam iki kez karardı.

İnsan, yeni doğmuş bir bebeğe baktığında hayran kalır. Ne kadar da mükemmeldir. Elleri bakılır, minimini parmakları sayılır, her elinde beş tane olduğu farkedilir, aynı şey ayaklar için de geçerlidir, donup kalır insan, dört değil, altı değil, hayır, tam tamına beş tane. Her seferinde bir mucize sanki. İçinden söz etmiyorum bile, orası daha da karmaşık.

Çocuk yapmak, risk almaktır... Her seferinde kazanılmaz. Yine de insan çocuk yapmaya devam eder.

Dünyada her saniyede bir, bir kadın bir çocuk doğurur... Bu kadını hemen bulmak ve durmasını söylemek gerekir, diye ekledi mizahçı.

Mathieu'yü, Mont-Carmel rahibesi olan Madeleine Teyzeyle tanıştırmak için dün Abbeville manastırına gittik.

Duvarları kireçle boyanmış ziyaretçi odasına alındık. Dipekteki duvarda, kalın bir perdeyle örtülmüş olan bir açıklık vardı. Kukla Tiyatrosu'nda olduğu gibi, perde kırmızı değil, siyahtı. Perdenin arkasından gelen bir ses duyduk: "Merhaba çocuklar."

Bu Madeleine Teyze'ydi. Manastıra kapandığı için bizi görmeye izni yoktu. Bir süre onunla sohbet ettik, ardından Mathieu'yü görmek istedi. Mathieu'nün içinde olduğu sepeti açıklığın önüne koymamızı istedi, sonra da duvara doğru dönmemizi. Manastıra kapanan rahibelerin küçük çocukları görmeye izinleri vardır, ama büyükleri göremezler. Küçük yeğenini sevmeleri için rahibeleri çağırırdı. Cüppe hışırtısı, kıkırdamalar ve gülüşmeler, ardından da açılan perdenin sesini duyduk. Bu elbette mükemmel çocuğa bir övgü, kıkırdama, gıdıklama konseriydi. "Ne kadar da çıtı pıtı! Bakınız Ana Rahibe, bize gülümsüyor, sanki minik bir melek, minik bir İsa!" Neredeyse ileri olduğunu söyleyeceklerdi.

Rahibeler için çocuklar, her şeyden önce Tanrı'nın yaratıklarıdır, bu yüzden de mükemmeldirler. Tanrı'nın yaptığı her şey mükemmeldir. Hataları görmek istemez rahibeler. Ayrıca bu çocuk Ana Rahibe'nin küçük yeğeni. Bir ara, onlara doğru dönüp alay etmenin yersiz olduğunu söylemek istedim.

Ama söylemedim, iyi de yapmışım.

Bir kerecik olsun zavallı Mathieu'ye iltifat ediliyordu.

Mathieu'nün kesin olarak geri olduğunu bize söylemeye cesaret eden ilk doktoru asla unutamam. Adı Profesör Fontaine'di, Lille'deydi. Kendimizi kandırmamamız gerektiğini söyledi. Mathieu geriye, hep öyle kalacaktı, yapılacak hiçbir şey yoktu, fiziksel ve zihinsel olarak engelliydi.

O gece iyi uyuyamadık. Kâbus gördüğümü hatırlıyorum.

O zamana kadar konulan teşhisler net değildi. Mathieu geriye, bize probleminin zihinsel olmadığı, sadece fiziksel olduğu söylenmişti.

Bir sürü ana baba ve arkadaş, çoğu zaman beceriksizce, bizi teskin etmeye çalışıyorlardı. Onu her gördüklerinde, gösterdiği ilerleme karşısındaki şaşkınlıkları dile getiriyorlardı. Bir gün onlara, gösteremediği ilerleme karşısındaki şaşkınlığımı söylediyimi hatırlıyorum. Başkalarının çocuklarına bakıyordum.

Mathieu gevşekti. Sanki boynu kauçuktanmış gibi başını dik tutamıyordu. Başkalarının çocukları gururla ayağa kalkıp yemek istediklerinde, Mathieu uzanmış vaziyette kalıyordu. Hiç acıkmıyordu, onu yedirmek için peygamber sabrı gerekiyordu, çoğunlukla da peygamberin üzerine kusuyordu.

Eğer yeni doğan bir bebek mucizeyse, engelli bir çocuk da tersine bir mucizedir.

Zavallı Mathieu'nün gözleri iyi görmüyordu, kemikleri hassastı, ayakları çarpıktı, çok çabuk kamburlaşmıştı, saçları hırpaniydi, güzel değildi ve bilhassa, hüznüydü.

Onu güldürmek kolay değildi, tekdüze bir biçimde "Aa, la, la, la Mathieu... aa, la, la, la Mathieu..." diye şarkı söylerdi. Sanki bize hiçbir şey söyleyemediği için dayanılmaz acılar çekiyormuşçasına, bazen yürek parçalayıcı ağlama krizlerine girerdi. Ne halde olduğunun farkındaydı sanki. "Bilseydim, asla gelmezdim" der gibiydi.

Kara talihinden onu korumayı isterdik. İşin korkunç tarafı, elimizden bir şey gelmiyordu. Onu avutamıyorduk bile, onu olduğu gibi sevdiğimizi söyleyemiyorduk, bize sağır olduğu söylenmişti.

Onun dünyaya gelmesine neden olduğum için, benim yüzümden dünyada korkunç günler geçirdiği için ondan özür dilemek istiyorum.

Bir çocuğun normal olmadığı nasıl anlaşılır? Bulanık, biçimsiz bir çocuktur. Sanki mat bir camın arkasından görülüyormuş gibi.

Mat cam yok.

Asla net olmayacak.